

poďme von
a bojujme za život



NÁRODNÝ POCHOD ZA ŽIVOT 2013

Na Slovensku sa vraj v roku 1990 uskutočnilo 47 901 interrupcií, v roku 2011 sa uskutočnilo 8 818 interrupcií (priemerne 24 usmrtení denne). Ochrana ľudského života od počatia po prirodzenú smrť je zásadným humánnym prejavom. *Každý má právo na život. Ľudský život je hodný ochrany už pred narodením. Nikto nesmie byť pozbavený života* (čl.15 Ústavy SR). Ak existuje najdôležitejšie ľudské právo, asi je to vytrvalá a účinná ochrana každého života.

Vyberám myšlienky z prejavu v šaštínskej bazilike 15.9.2013:

Hovorme aj o ďalšom výbuchu ľudskej bezcitnosti, ktorému za posledné desaťročia padlo za obeť viac životov, ako vo všetkých vojnách 20. storočia. Tejto pliage sa venoval blahoslavený Ján Pavol II. v *Encyklike Evangelium Vitae*, ktorá sa zaoberá témou nedostatočnej úcty k životu, teda **témou potratu a eutanázie**.

Možno by si niekto mohol položiť otázku: Prečo z rozmanitých prejavov zla a ohrozovaní ľudského života sa pápež zameriava práve na tieto dva spôsoby vraždenia? Ved' na svete existujú aj vojny, hlad, choroby zapríčinené biedou, ktoré zabíjajú hádam ešte viac ľudských životov. Čo je tu teda nové a nebezpečné? To, že na politickej a na legislatívnej scéne sa základné právo človeka, **právo na život**, stáva predmetom diskusie, že môže byť odoprené na základe výsledkov hlasovania v parlamente alebo z vôle časti spoločnosti, či z vôle jednotlivca. Takto chápané "právo" sa jednoducho mení na "právo silnejšieho", čím sa demokracia spreneveruje svojim základným princípom a mení sa na v podstate totalitárny systém. Táto zrada demokracie spočíva v tom, že sa zrádza princíp dôstojnosti každej osoby. Možno však hovoriť o dôstojnosti každej osoby, keď je dovolené zabíjať tú najslabšiu a najnevinnejšiu?, pýta sa ďalej Ján Pavol II. (EV 17)

Donedávna sa mnohí pri legalizovaní a obhajobe potratových zákonov bránili tvrdením, že ľudský plod do istého časového obdobia nemožno pokladať za plnohodnotného ľudského jedinca. Dnes už nikto ani nefinguje, že by ešte veril tejto falošnej teórii. Dokonca aj taký výsostne sekulárny orgán ako je Rada Európy, ktorý asi nikto nemôže obvinieť, že by bol – ako sa hovorilo v bývalom režime „nábožensky zaťažený“ - napr. pri vydávaní odporúčaní a smerníc týkajúcich sa umelého oplodnenia, manipulácie s genetickým materiálom a s embryami, po širokej odbornej konzultácii, v rezolúcii č. 1100/1989 vyhlasuje: *S embryom a ľudským plodom musí byť nakladané s úctou voči ľudskej dôstojnosti. ... Ľudské embryo, aj keď sa vyvíja v jednotlivých za sebou nasledujúcich fázach, ktoré označujeme rozličnými termínmi (zygóta, morula, blastula, predembryo, embryo, plod), a prejavuje postupnú diferenciaciu vo svojom organizme, vždy si však zachováva nepretržite svoju biologickú a genetickú identitu.*

Ďalšia rezolúcia Rady Európy zo 16. marca 1989 potvrdzuje: *Je isté, že ľudský život sa začína od oplodnenia a bez akýchkoľvek kvalitatívnych skokov sa trvalo rozvíja až do smrti. ... Každý ľudskej bytosti ako takej má byť teda priznaná ľudská dôstojnosť.*

Avšak ... tá istá Rada Európy, v tých istých vyhláseniach, jedným dychom potvrdzuje, že na tieto jej vyššie uvedené tvrdenia sa nikto nesmie odvolávať pri diskusii o potrate a že sa z nich nesmú čerpať argumenty za alebo proti potratu. O čo iného tu ide ak nie o dokonalú právnu schizofréniu – o bezcitný cynizmus?!

Aj na tú máme v histórii dosť príkladov. Pilát najprv hovorí: *Nenachádzam nijakú vinu na tomto človekovi*, a potom: *Potrescem ho teda a prepustím* (Lk 23,4.16). A keď vydal Ježiša, aby ho ukrižovali, umyl si pred zástupom ruky a vyhlásil: *Ja nemám vinu na krvi tohto človeka. To je vaša vec! A všetok ľud odpovedal: Jeho krv na nás a na naše deti!* (Mt 27,24-25)

Ale aj do tmy a hluchoty oslepených, a zahlušených ľudských svedomí žiari a zaznieva závažné a záväzné vyhlásenie Jána Pavla II. z jeho encykliky Evanjelium života.

Kristovou autoritou, udelenou Petrovi a jeho nástupcom, v spoločensťve s biskupmi katolíckej Cirkvi potvrdzujem, že priame a úmyselné zabitie nevinnnej ľudskej bytosti je vždy hlboko nemorálnym činom. Nič a nikto nemôže oprávniť na zabitie nevinnnej ľudskej bytosti, či je to plod, alebo embryo, dieťa, alebo dospelý, starý, nevyliciteľne chorý, alebo zomierajúci. Okrem toho nikto nemôže vyžadovať tento vražedný čin pre seba alebo pre iného, ktorý je zverený jeho zodpovednosti, ani priamo alebo nepriamo s ním súhlasiť. Žiadna autorita ho nemôže legitímne nanútiť ani dovoliť (EV 57).

Akceptovanie umelého potratu v zmýšľaní, v konaní, ba aj v zákonoch je znakom krízy morálneho zmyslu, ktorý postupne stráca schopnosť rozlišovať medzi dobrom a zlom dokonca i vtedy, keď ide o základné právo na život. V tejto situácii je dnes potrebná odvaha, ktorá umožní pozrieť sa pravde do očí, a nepodliehať pritom pohodlným kompromisom. Takýmto kompromisom je aj mlčanie.

Neoznačenie zla pravým menom je istou formou spolupáchateľstva, za ktoré sa každý človek - veriaci či neveriaci, aj kňaz, aj biskup - bude zodpovedať pred súdom svojho svedomia, pred súdom dejín a v konečnom dôsledku pred súdom Božím.

Cyril VASIL', biskup
sekretár Kongregácie pre východné cirkvi

Nemlčíme a aj šírením tejto informácie sa zapájame...
(dmj)

podme von
a bojujme za život

